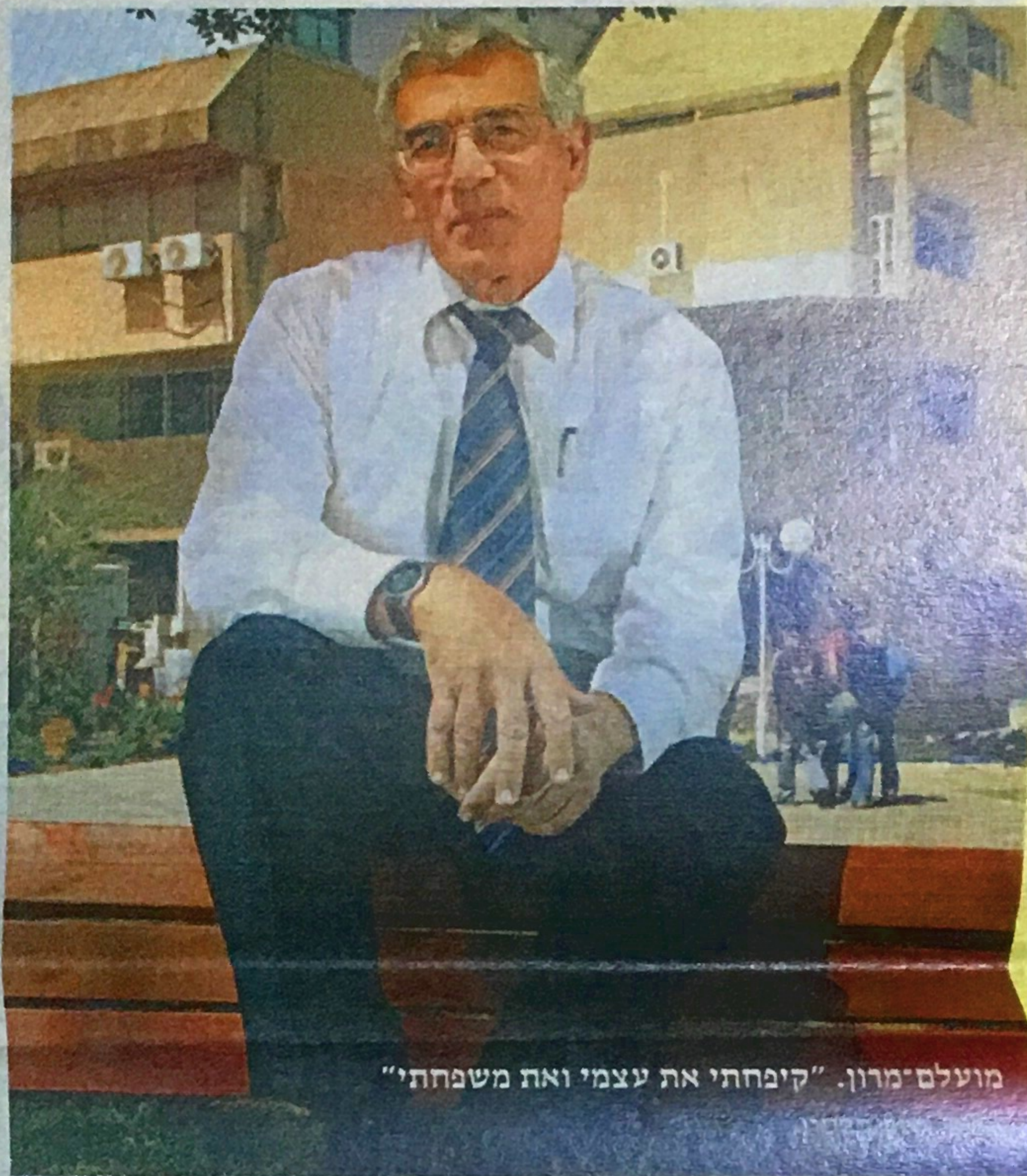

דוד מועלם-מרון, נשיא המכון הטכנולוגי חולון

"הפרופסור חשב שאני קו.קו."

מועלם-מרון. "קיפחתי את עצמי ואת משפחתי"

לדוד מועלם-מרון היו קשרים בינלאומיים, הוא שימש יועץ מיוחד לחברת אורמת, ומעל הכל - היתה לו משרה אקדמית מבטיחה באוניברסיטת ת"א ■ בתחילת שנות ה-90 הוא עזב הכל לטובת מוסד אקדמי שהיה נתון באיום קיומי

רונית מורגנשטרן

פרופ' דוד מועלם-מרון עומד בראש המכון הטכנולוגי חולון מסוף 1991 - אז למדו בו כ-400 סטודנטים. היום לומדים בו 3,200 סטודנטים, 40% מהם מהפריפריה הרחוקה. בימים אלה התבשר מועלם-מרון, שלפני הגיעו למכון היה מרצה בכיר בפקולטה להנדסה באוניברסיטת תל-אביב, כי זכה ב'פרס רוטרי' לשנת תשס"ו לקידום החינוך הגבוה בישראל. "הבחירה החשובה בחיי היתה כשהתלבטתי בין משרה בטוחה ומכניסה באוניברסיטת תל-אביב לבין דרך חדשה לגמרי, שבה הייתי צריך לאושש מוסד אקדמי כושל, עם

תקציב מגוחך, שהיה נתון באיום קיומי. הייתי באותם ימים בשיא הקריירה האקדמית שלי, והיו לי אפשרויות עסקיות גדולות כיועץ התפלה לחברת אורמת ובעל קשרים בינלאומיים ככל העולם. אני זוכר שבאחד הימים הראשונים שלי במכון אמרתי לאחד המורים, פרופ' אזולאי, שיכין לי חומר על מיקרוסקופ ששוויו מיליון דולר, שהתכוונתי לרכוש. פרופ' אזולאי סימן לאחרים את הסימן המוסכם ל'קוקו', לא נורמלי."

לרבניו, ההחלטה היתה קשה מאוד אך הוא זכה לתמיכת משפחתו - ובעיקר רעייתו: "כחרתי בנתינה לחברה על חשבון המשך דרכי האישית. קיפחתי את עצמי ואת משפחתי, את המשך התפתחותי האקדמית ואת תנאי חיי. אמרתי לאשתי שאני עוזב את אוניברסיטת תל-אביב, ולהפתעתי היא סמכה את ידיה על ההחלטה.

"בגיל 31 הייתי פרופסור חבר, ובגיל 34 כבר הייתי פרופסור מן המניין בפקולטה להנדסה. ב-1991, לאחר 25 שנות שגשוג אישי, עשרות פרסומים ועבודה מכניסה נוספת כיועץ, הזמין אותי פרופ' יאיר אוגלר (היום יו"ר הבורסה - ר.מ.), שהיה אז חבר הוועד המנהל של המכון וסגן-רקטור של אוניברסיטת תל-אביב, לנהל את המכון. כיום אני שלם לגמרי עם הבחירה, ויודע שהחלטתי את ההחלטה הנכונה. בזכות המקום הזה אלפי צעירים מהפריפריה, יוצאי אתיופיה מירוחם, מחצור, מבית-שאן ומדימונה, מסתובבים עם תואר אקדמי ומצליחים להשתלב בחזית ההיי-טק. לי יש סיפוק אדיר מזה, ולמדינה ולחברה הישראלית יש רווח גדול."

ronitm@maariv.co.il

יוסי רוזן, מנכ"ל החברה לישראל

"הימרתי על בונדי"

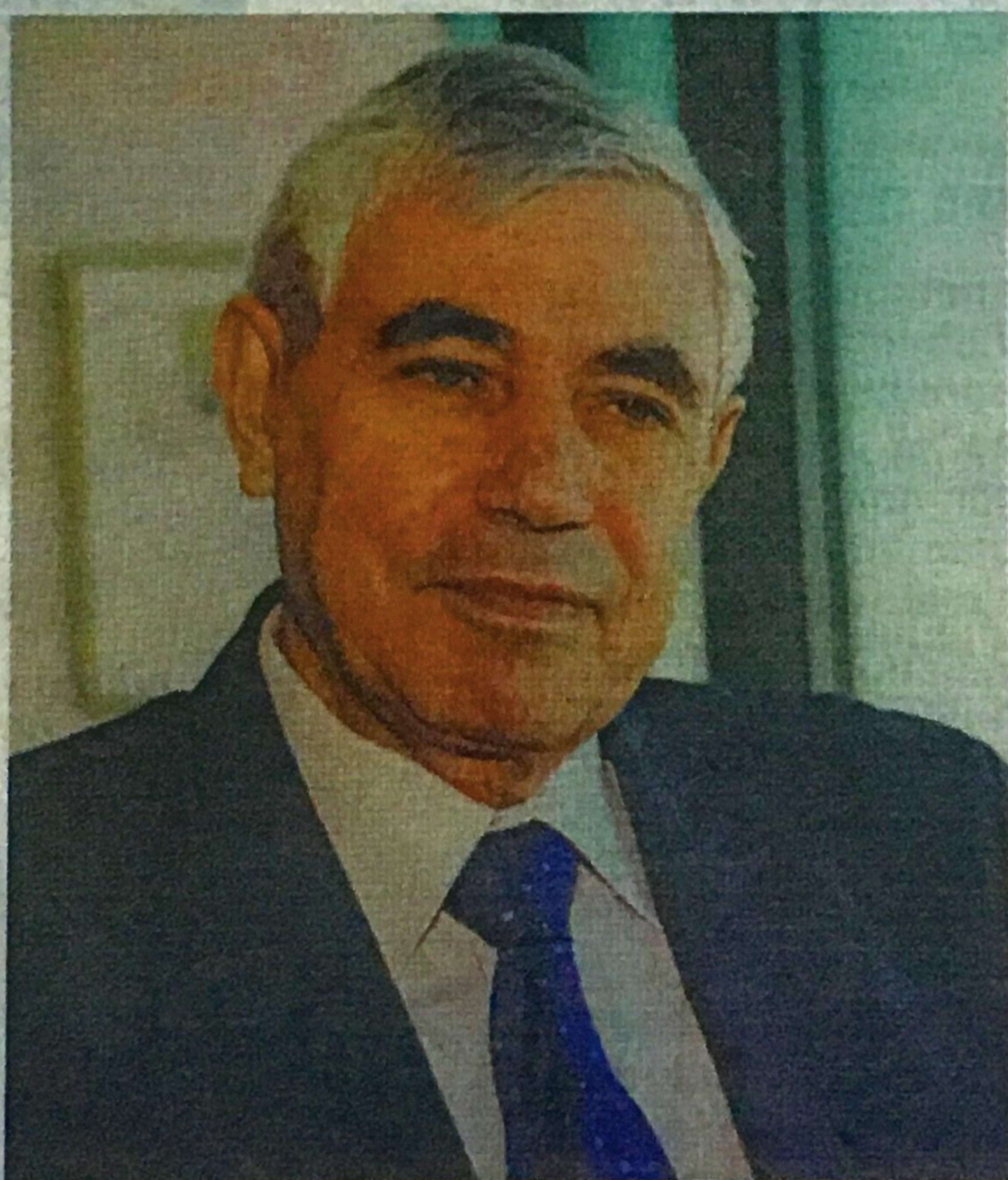
כשהיה מנכ"ל משאב החליט יוסי רוזן לרכוש 50% מתעבורה, בעיקר בגלל תחושת בטן טובה לגבי בונדי לבון

ינאי אלפסי

פנים. הנושאים האלה הרגיעו את משפחת לבנת, ואנחנו דאגנו שמהם לא יעמרו במשימה."

רוזן החליט בסופו של דבר להתעקש על ההשקעה בתעבורה וללכת עם תחושת הבטן שלו, בעיקר בזכות בונדי לבנת. "בפירוש הימרתי על בונדי", אומר רוזן. "אמרתי לעצמי שהסיכוי שאצליח בעסקה הזו נמוך מ-50%, אבל בסופו של דבר זו היתה עסקה מצוינת. האמנתי בבונדי, הוא בנה חברה מחצי משאית שהיתה לו, ויצר אימפריה באמצעות עבודה קשה. מילה שלו היתה מילה."

תעבורה התחילה את דרכה עם הכנסות שהיקפן כחצי מיליארד שקל, וכיום היא כבר הכפילה את הכנסותיה השנתיות. רוזן שומר על קשר הדוק עם בונדי עד היום. "יש לנו שיחה קבועה בכל שבת. אם יש דבר אחד שאני יכול להגיד שלמדתי מבונדי, ואני מנסה ליישם אותו בחיי, זו הגישה הכפולה לעסקים: הגישה האנושית והראייה למרחקים ארוכים. לפעמים אתה יכול להרים טלפון לבונדי ולגלות שהוא נמצא בכפר דרווי בגליל העליון, בביקור אצל עובד שיש לו בעיה, והוא מנסה לעזור לו. הראייה שלו לטווח הרחוק גורסת שלא כראי לנצח בוויכוח עם שותף או קולגה, כי הוא חושב על הפעם הבאה שיהיה ויכות. הצניעות שלו גם היא ראויה לציון. הוא תמיד יקנה מכונית מיד שנייה, כי היא זולה יותר, וכשהוא מגיע לתל-אביב לפגישות הוא לא לוקח מוניט או נהג פרטי אלא משתמש בקטנוע שלו לפגישות בעיר, גם בגילו. פגשתי רמות שאני מאחל לכולנו שנהיה כמוה."

צילום: יהונתן שאול

רוזן. "אני מאחל לכולנו שנהיה כמוהו"

יוסי רוזן, מנכ"ל החברה לישראל ואחד המנהלים הבכירים במשק הישראלי, ידע בחייו מספר לא קטן של בחירות קשות, אך אחת מהן הוא זוכר במיוחד. בשנת 1994 כיהן רוזן כמנכ"ל חברת ההשקעות משאב, שהיתה בבעלות משותפת של בור ובלל. בין אחזקותיה של משאב היו החברות נשר וסנוול. במסגרת פעילותה של נשר, חברת תעבורה של משפחת לבנת ביצעה עבודה עבודות הובלה.

לרוזן נודע כי האחים יצחק ובונדי לבנת החליטו לסיים את דרכם המשותפת בחברת תעבורה, והמשפחה רצתה למכור חלק מהאחזקות שלה לצד שלישי. רוזן החליט שכדאי לבחון את העסקה ולרכוש עבור משאב 50% מהחברה תמורת כמה עשרות מיליוני שקלים.

רוזן לא יודה בכך, אבל אפשר להעריך שההשקעה שלו בתעבורה היא שהובילה לימים את משפחת לבנת למעמדה כאחת המשפחות החזקות במשק הישראלי, לאחר שהצטרפה לנחמי דנקנר (20%) ברכישת השליטה באי.די.בי. מי יודע מה היה עולה בגורלה של המשפחה, לו היתה נותרת לברה בנייהול חברת התובלה מרמלה. עבודתו של רוזן בעסקה הזו לא היתה פשוטה. "כלל וכוך חששו מאוד להשקיע בחברה משפחתית", הוא מסביר. "לא קל להגיד למשפחה - שנהגה אולי לנהל את החברה מעל שולחן ארוחת הבוקר - שעכשיו צריך לתת דין וחשבון לדירקטוריונים, לוועדות ביקורת, להוציא דוחות רבעוניים ודוחות של מבקר

yanay@maariv.co.il